

slapen, Nannie?" en Phil bukte zich over het witte bed en kuste haar vriendin.

„Geslapen? 'k Heb heelemaal niet geslapen. Den heelen nacht zijn ze in den kersenboomgaard bezig geweest met den ratel, om de vogels eruit te jagen. Heb jij daar niets van gehoord?"

„Nee! Ik slaap altijd als een os! Maar drink nu eerst lekker je kopje thee en eet je boterhammetje. Zal ik de balcondeuren eens eventjes opendoen? Eventjes maar..."

„Nee, Phil, ik krijg rheumatiek".

„Rheumatiek! In Juni krijg je geen rheumatiek, hoor! 't Is om te stikken hier, en dat is veel ongezonder. Kruip nou maar onder de deken, maar hou je neus erbuiten en ruik eens, wat een goddelijke dag het is".

Wijd opende Phil de deuren en stapte even op 't balcon, om uit te luchten. De boomgaard hing vol kleine roode lichtjes: de rijpende kersen. Ook nu klonk luid de ratel van den „kersenkeerder". Over de velden verderop hing nog een flauwe nevel, maar reeds was de zon aan 't winnen.

„Is 't warm buiten, Phil?" klonk Nannie's stem. Phil trad weer naar binnen en ging op 't randje van 't bed zitten. „Steek gerust je hoofd maar buiten de deur straks. 't Is pure gezondheid, die je inademt. Zal ik je voeren?"

Nannie lachte. „Wat verwen je me, Phil! 'k Vind het toch zoo heerlijk, dat je hier den heelen zomer blijft. Ik had anders natuurlijk een huishoudster moeten nemen en dat is zoo ongezellig voor Frank. Is hij op tijd weggegaan vanmorgen?"

„Hij was natuurlijk weer heel laat, die lulak. Ik heb z'n fiets maar klaar gezet, anders was hij vast te laat gekomen, ik zag de jongens al naar school gaan".

„Waren er geen brieven, Phil?"

„O ja! Vreeselijk dom, om ze te vergeten. Ik zal ze even halen", en Phil wipte de deur uit, een oogenblik later terugkomend met twee brieven.

„Dank je wel, Phil. Mag ik nog een kopje thee?"

„Ik zal 't Betje even laten brengen, dan

kun je prettig je brieven lezen in je eentje", en Phil wilde met 't kopje weggaan.

„Nee Phil! Luister eens. Hier heb ik een brief van Paul. En die schrijft..."", Nannie richtte zich half op van haar kussen, zette met een hand haar elegant lorgnetje op haar fraai gebogen neus en sloeg het omvallende briefpapier weer overeind.

„Nou, wat schrijft Paul?" Phil wachtte bij de deur. „Vertel 't me straks/maar..."

„Nee, nee Phil! Loop niet weg. Kom nou weer gezellig bij me zitten. Zet dat kopje nu even neer. Ik heb je alles en nog wat verteld van Paul, nietwaar?"

„O, hemel ja! 'n Eminent man en kampioen-schaker en 'n filosoof en... de zooveelste man, die zijn leven in jouw handen heeft gelegd, is 't niet?" Phil lachte en kneep haar vriendin in het kleine zuiverwitte handje.

„Nee, plaag nou niet, Phil. Paul is een van Frank's beste vrienden en als ik hem nu helpen kan, zou ik 't dan niet doen? Hij is juist doordat hij zoo verbazend knap is, ook erg abnormaal..."

„Anders had ie z'n heil niet bij jou gezocht", plaagde Phil.

„Nee, wees nu even ernstig, Phil. Hij is een man, die nooit een vrouw heeft gekend die lief voor hem was. Toen Frank trouwde, leerde Paul mij kennen en ik heb geprobeerd een goede vriendin voor hem te zijn en zijn leven wat op te fleuren. Het schijnt, dat ik nu eenmaal beter met mannen kan opschieten dan met vrouwen..."

„Dank je!" zei Phil, „ga door!"

„Jij bent nu ook zoo'n buitengewone schat, dat jij niet meetelt. Nou... zie je, en nou is Paul soms verschrikkelijk down, doordat hij zoo hard werkt, denk ik, de reactie... En... je mag er nooit over spreken, maar in zijn familie komt veel zelfmoord voor. Ik tracht hem dus altijd zooveel mogelijk op te beuren. En nou schrijft ie, dat hij graag een poos hier zou logeeren, om wat tot kalmte te komen. Hij weet niet, dat jij er bent en dat ik een ligkuur moet doen voor mijn zenuwen. Ik zal hem dat